

СПАЙДЪР РОБИНСЪН ДИЛЕМАТА НА СТОНОЖКАТА

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2000

chitanka.info

Случилото се с Фогърти е класически пример за дилемата на стоножката. Така му се и падаше, разбира се, а и според мен рано или късно нямаше как да не му се случи. Но ако не си беше сложил оная смешна шапка, работата щеше да отиде на много по-зле.

Ето как стана.

Фогърти се довлече в Кръчмата на Калахан за пръв път във вечерта на Третото ежегоден вселенско първенство по стрелички, събитие, на което ние всички при Калахан отдаваме много голямо значение. Забелязах го още щом влезе. Не беше кой знае какъв подвиг от моя страна: гледката си струваше да се види. Приличаше на бъчва с крака. И то голяма бъчва, ви казвам. Полегнала настрани. Отгоре на всичкото на това изобилие беше бучната глава. Тя приличаше на набързо обелен картоф, а на главата отгоре седеше или по-скоро се беше плъоснала — най-идиотската шапка, която някога съм виждал. Можеше да мине за умрял дирижабъл — отпусната, раздърпана и с отровна цвят. От мига, в който я видях, очаквах да се плъзне надолу по лицето му като овехтяла лавина, но някаква тайнствена сила я крепеше на нивото на веждите. Не можех да преценя на колко години е човекът.

Калахан го обслужи, без да му мигне окото — понякога подозирам, че ако в Кръчмата на Калахан влезе розова горилка в пламъци и си поръча едно, Калахан ще я пита не иска ли и разремител. Типът вдъхна три пръста джин за също толкова секунди, накара Калахан да му сипе второ и се запъти през тълпата към мишената за стрелички, където Макгонигъл Разреденото и Док Уебстър се бяха вплеели в смъртна схватка. Проследих го — усещах нещо смахнато да витае във въздуха.

Някои от тях, дето идваме при Калахан, доста си ги бива по стреличките, а разстоянието за хвърляне е около девет метра — пространство, благосклонно към грубата сила, но редом с нея изискващо и точност. Мишената представлява кръг с диаметър метър и половина, върху който е залепена снимката на някой политик (носете си снимки!), а върху прословутата му физиономия са нанесени концентрични кръгове за петдесет, четирийсет, двама, десет и една точка. Когато стигнах до място, откъдето можех да виждам мишената, Док Уебстър току-що беше посадил една стреличка високо горе в

дясната буза за четирийсет точки, а Разреденото се пънеше да изглежда безгрижен.

— Какви са залозите? — попита ме онзи с шапката. Гласът му ми прозвуча като шевролет модел петдесет и четвърта със спукано гърне.

— Литри скоч — обясних му. — Онзи, който отправя предизвикателството, залага бутилка срещу общата сума на предишния победител. Миналата година ей онзи там, Док, си тръгна с шест щайги „Питър Доусън“.

Той изсумтя, видя как Док нащърби бившето президентско ухо (пак сте си донесли същия политик, а?) и после попита как би могъл да влезе в играта. Насочих го към Еди Бързака, който тази вечер си почиваше от пианото и го играеше рефер, а после започнах да го следя с половин око, докато следях мача. Той не взе никакво участие в смехориите, които се дрънкаха наоколо му, а наблюдаваше битката с празен поглед, също като мъж, който ей сегичка ще заспи пред телевизора. Доста си личеше, че остроумието не е официалният му ресор. Док Уебстър спечели мача като нищо, а глинената халба, която Разреденото неутешимо запрати в голямата камина, се присъедини към могилата от счупени стъкла — няма свидетелство за сръчността на Док. И една от моите чаши беше там.

Около половин метър стъкла по-късно Еди Бързака извика: „Динк Фогърти!“, а онзи с шапката се изправи. Док му се ухили като мечка, която любезничи с пчелен кошер, и му подаде стреличките.

Чудна двойка си бяха. Ако Фогърти бе бъчва, то Док пък е онова, с което са докарали бъчвата и вероятно тя доста се е търкаляла из него. Фогърти пое стреличките, бодна ги на снопче в най-близката маса и се дръпна усмихнат назад. Док примига, после му върна усмивката и стъпи на чертата. Измъкна с усилие една стреличка от масата, ухили се през рамо на Фогърти и я пусна да хвърчи. Стреличката изобщо не попадна в дъската.

Тълпата ахна, а Док се намръщи. Невъзможно беше да се разгадае изразът на Фогърти. Шампионът измъкна втора стреличка, замахна и отново хвърли.

Стреличката се приземи в камината, около четири метра вляво, с шум като от дрънкащи в джоба монети.

— Зави! — изскимтя Док и неколцина сред тълпата се изкикотиха. Но оттам, където бях застанал, се виждаше, че между Док

Уебстър и камината са застанали четирима души, а освен това виждах и началото на гадничка усмивка върху плътните черти на Фогърти.

Никоя от останалите стрелички на Док дори не приближи мишената и той напусна огневата линия — неутешен дирижабъл, клатейки глава и загледан в ръката си. Фогърти застана на мястото му и без да маха оная идиотска шапка, си избра стреличка.

Докато го наблюдавах как хвърля, за миг си помислих, че мачът може да излезе равен. Замахът му беше жив да го ожалиш, стойката — тромава, освен това беше хванал стреличката твърде близо до перата, а другата му ръка се притискаше вдървено до тялото му. Хвърли като момиченце, а такова нещо като завършване на движението при него не съществуваше.

Стреличката кацна точно между очите с мазно „пляс“.

— Победител и нов шампион, Динк Фогърти! — провикна се Еди Бързака над рева на тълпата, а Фогърти отпи дълга триумфална глътка от чашата, която беше оставил на съседната маса. Еди Бързака го уведоми, че току-що е спечелил трийсет и пет бутилки скоч, новият шампион се усмихна и се обърна с лице към нас.

— Желаещи? — изхъхри той. На шевролета модел петдесет и четвърта му бяха поправили гърнето.

— Че как — обади се Ноа Гонсалес, следващият в списъка. — Проклет да си, ако ни преметнеш и отмъкнеш три дузини шишета с едно хвърляне!

Фогърти кимна в съгласие, измъкна стреличката от мишената и отново застана на чертата. И със същото непохватно и тромаво хвърляне както преди намята всичките шест стрелички в кръгчето за петдесет точки.

При последното хвърляне в кръчмата се беше възцарила гробна тишина и думите „предавам се“, изречени от Ноа със свито гърло, се чуха съвсем ясно. Фогърти просто се огледа самодоволно и отпи нова едра глътка от чашата си, а после я остави на същата маса.

— Десет долара на бас, че не можеш да го повториш! — избухна Док и Фогърти се усмихна. Еди Бързака отиде да измъкне стреличките, но щом стигна мишената...

— *Задръж!* — изведнъж ревна Калахан и цялата кръчма застина, Фогърти се извърна бавно и се втренчи в едрия рижав барман с

невинен поглед на подпухналото лице. Калахан го изгледа на кръв, смръщил вежди като буреносни облаци.

— К'во ста'а бе, шефе? — попита Фогърти.

— Проклет да съм, ако знам — прогърмя гласът на Калахан, — но те видях как отпи поне дузина яки глътки от тая твоя чаша, а пък е *още пълна!*

Всички очи в кръчмата се впериха в чашата на Фогърти.

— Така си и беше. Не само че беше пълна, ами и всички чаши около нея бяха по-празни, отколкото собствениците им ги бяха оставили. И се начена ядно жужене.

— Значи ти май не си работил с ръце — рече мрачно Калахан и по лицето на Док Уебстър сякаш се разля сияйна зора.

— Боже мили! — ревно той. — Телекинетик! Ах ти, подъл никаквец...

Фогърти се метна към вратата, но Еди Бързака демонстрира колко оправдан му е прякорът с остър летящ напад и сецна Фогърти, преди да е изминал и пет метра. Той се приземи с трясък току пред Макгонигъл Разреденото, който веднага се насади отгоре му.

— Теле... к'во? — попита той небрежно.

— Телекинеза — обясни Док. — Победа на съзнанието над материята. В казармата познавах един телекинетик, който можеше да свива седморки, стига да поискаш да го гледаш. Рядък талант, но съществува. И това пиленце тука го притежава. Нали така, Фогърти?

Фогърти фуча известно време, но най-накрая клекна и си призна. Сума ти ченета увиснаха, някои дори треснаха пода, а Разреденото остави типа с шапката да се надигне. Шапката продължаваше да виси залепнала като парцал на черепа му, същинска хомосексуална риба прилепало.

— Искаш да кажеш, насочвал си стреличките с акъл? — кипна Еди Бързака.

— Тцъ, тцъ... не е баш така. Аз... аз накарах мишената *да пожелае стреличките.*

— Тъъ?!

— Не мога да накарам стреличките да се движат. Онова, което правя, е, че прожектирам... състояние на пожелаване на стреличките в центъра на мишената, като магнит един вид, и мишената си ги

привлича. Научих се да го правя някъде преди година. Мъчното е да не го лепваш на всичките стрелички наведнъж, а само на една.

— Така си и мислех — изръмжа Калахан иззад бара. — И караш и чашата ти да желае джина, а?

Фогърти кимна.

— Бая мангизи изкарвам като рибар, мрежите ми желаят рибата!

На мене ми се стори, че Фогърти употребява дадената му дарба, без да проявява капка въображение. Представете си рак, който желае рентгеновите лъчи. После пък си представете джоб, който желае диаманти. Реших, че е пак добре, че амбициите му бяха скромни.

— Чакай малко — обади се озадачено Док. — Това състояние на желание към стреличките, дето го излъчваш, какво представлява?

И Фогърти, тоя тип без въображение, за пръв път в живота си се замисли над този въпрос и неизбежното се случи.

Има една стара история за стоножката, дето я питали как успява да координира наведнъж толкова много крака, и като се замислила над механиката на нещо, което открай време си правила автоматично, тя така се опетлала, че никога вече не проходила. Точно по същия начин Фогърти съсредоточи вниманието си върху дарбата, която открай време си му беше втора природа, за първи път пресъздаде тази зона на копнеж в главата си, където можеше да я наблюдава, и...

Всичките половин дузина стрелички се измъкнаха от мишената, прехвърчаха през стаята като ято ракети „Сайдуиндър“ и се нахакаха в челото на Фогърти.

Ако не беше с тая тъпа шапка, можеха да направят черепа му на кайма. Вместо това го люшнаха назад и го стовариха на пицното му трибуквие, и оттам той взе да примига насреща ни тъй както си примигахме насреща му. Падна смаяна-замаяна тишина (в неговия случай второто), а после — огромна вълна от смях, която се разрастваше и набъбваше, и така кънтеше, че издуха паяжините от рафтовете. Смяхме се до плач, докато ни заболяха и дробове, и стомаси. Фогърти седеше под лавината от веселие и почервения, а най-накрая сам се разкикоти.

И също като стоножката, също като раджата, чието летящо килимче работело само ако не мисли за думата „слон“, от онзи ден нататък Фогърти никога повече не успя да се възползва от странния си талант.

Я си представете като как ще е цяла мрежа скумрия да те фрасне в окото!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.